

ת"פ 4606/02 - מדינת ישראל נגד ס' פ'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13-02-4606 מדינת ישראל נ' פ' (עוצר)

בפני כב' השופטת הדסה נאור
מ雅思ימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רעوت בן משה
נגד
ס' פ' (עוצר)
עו"ד ב"כ עו"ד יעל ניסן פינקלמן
נאשמים

החלטה

1. כתוב האישום שלפני מיחס לנאשם עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתוב האישום בתאריך 17.1.13, במסגרת מ"ת 13-01-12121, בית משפט שלום תל אביב, הורתה כבוד השופטת בן אריה על שחרורו של הנאשם בתנאים הבאים:

- הנאשם ישאה במעצר בית מלא בבית אחותו, א' ז'וב ובפיקוחה בכתבות ******/** *****/*****;
- איסור יצירת קשר עם המטלוננת;
- הנאשם יתרחק ברדיוס של קילומטר מהמטלוננת וממקום מגורי.

בין המועדים 30.1.13 ו-16:30 בשעה 16:15 לערך ל-31.1.13 בשעה 16:15 לערך, הפר הנאשם את ההוראה החוקית האמורה בכך שלא SHADE_BLOCK

2. **בمعנה לכתוב האישום**, שמסר הנאשם באמצעות אות כח, לא כפר הנאשם בקיומה של ההוראה החוקית, אך טען שהוא לא הפר את ההוראה בדבר שהיותו בתנאי מעצר הבית.

טעןתו, אחותו, בביתה היה אמר לשחות בתקופת שחרורו בתנאי מעצר הבית, הייתה מעוניינת לסליק אותו מביתה. لكن, בעקבות מערכת היחסים העכורה ביניהם בבית, התיצב בתאריך 3.2.13, במשטרה, וביקש להודיע שהוא לא מעוניינת בנוכחותו בביתה.

אחותו אמונה טענתה שהוא לא SHADE_BLOCK

עמוד 1

נבדקה ע"י אף אחד.

3. **לאחר סיום פרשת ההגנה**, העלתה ב"כ הנאשם, לראשונה, מספר טיעונים משפטיים, שיש בהם לטעמה כדי להוביל למחייבת כתוב האישום נגד הנאשם. לבקשת ב"כ המאשימה אפשרתי לה השיב על הטענות המשפטיות בכתב, בהיותן מפתיעות ובלתי צפויות בשלב העלתאות.
4. בתגובהה, בטיעונים סדריים ומונומקיים, ביקשה ב"כ המאשימה לדחות את כל הטענות המשפטיות, שהועלו ע"י ב"כ הנאשם.
5. להלן ATIICHIS לכל אחד מהטיעונים המשפטיים שהועלו על ידי הגנה, על פי סדר העלאתם.

A. **האם מדובר בצו שנועד להגן על אדם?**

סעיף 287(ב) לחוק העונשין מגדיר את המוגדרת הנורמטיבית וקובע כדלהלן:

"**המפר הוראה מהוראות צו שניתן מעת בית משפט לשם הגנה על חייו, גופו או שלומו של אדם אחר מפני המפר, דינו - מאסר ארבע שנים.**".

לטענת ב"כ הנאשם, הצו הקובל את תנאי שחררו של הנאשם, על פי נסחו, לא בא למלא אחר התכליית הקובלעה בהוראת סעיף 287(ב) לחוק העונשין והוראתו לא נועדה להגן על אדם.

בתגובהה לטענה זו הפנתה ב"כ המאשימה לכתב האישום שהוגש, לטענה, נגד הנאשם בת.פ. 13-12104, והמייחס לו עבירות אiomים כלפי בת זוגו הנושאה לו.

כן הפנתה להחלטת השחרור, המהווה אבן יסוד בעובדות כתוב האישום שלפני, בה נקבע, כחלק מתנאי השחרור, כי חל איסור על המושב ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוונת וכן כי עליו להתרחק ממנה וממקום מגורייה ברדיוס של קילומטר.

כתב האישום בת.פ. 13-12104 והחלטת השחרור לא הוגשו כראיה בתיק ומשכך אינם יכולים לשמש כבסיס לדוחית הטענה.

יש מידה לא מועטה של צדק בטיעוני ב"כ המאשימה כי ראוי היה להעלות את הטענות בתחילת ההליך, על מנת לאפשר למאשימה להעיר לקרأتן גם מבחינה ראייתית.

עם זאת, כאמור לעיל, לא כפר הנאשם בקיומה של הוראה חוקית שניתנה במסגרת החלטת השחרור על כל חלקיה ותנאייה, כפי שאלה פורטו בעובדות כתוב האישום.

מלשון ההוראה החוקית, שאסורה על הנאשם ליזור קשר ישיר או עקיף עם המתלוונת ואשר הורתה לו להתרחק ממנה ומקום מגורייה בردios של קילומטר, מתבקשת המשקנה שהצו נועד להגנה על אדם - המתלוונת - תהא זהותה אשר תהא.

לפיכך, הריני דוחה את טענת ב"כ הנאשם וקובעת כי ההוראה החוקית, שבഫורתה מואשם הנאשם, מהוות צו להגנת אדם.

ב. האם תנאי השחרור מהווים הוראה חוקית?

ב"כ הנאשם סבורה שלא.

לטענה, הוראה חוקית משמעה הוראה שאינה תלולה בהסכמה האדם שהצו מופנה כלפיו ואילו כשבית המשפט קובע לאדם תנאי שחרור, הוא אינו מצוי אותם, ולאחר תלויים בהסכםתו של האדם, יסכים לקבלם - ישוחרר יסרב לקבלם - "ע策".

ב"כ המआשימה בתגובהה עושה אבחנה בין הוראת סעיף 42(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעיצרים), התשנ"ז-1996 (להלן: "**חוק המעיצרים**"), הקובעת את סמכותו של קצין משטרה ממונה לקבוע תנאי שחרור שונים לשוחרר בערובה, בין סמכויותיו של בית המשפט, לשחרר בערובה בתנאים הנקבעים בסעיפים 44(א) ו-48 לחוק המעיצרים.

על פי טענה, בעוד שסעיף 42(ב) לחוק המעיצרים מסמיך קצין משטרה ממונה, להנתנות את שחררו של חשור בערובה בתנאים נוספים, המפורטים בסעיף, בהסכמה החשוד, אין הגבלה זו של הסכמה המשוחרר בערובה, לקביעת תנאי שחרור נוספים, החלה על החלטת בית המשפט, על פי סעיף 48(א) לחוק המעיצרים.

התוצאה מאבחנה זו, לטענה, היא כי "בית המשפט אינו 'עורך חוזים' עם נאשמים וմבקש את הסכםתם לשחרורם או לתנאים אשר הוא מטיל עליהם. ההוראה המוטלת עליהם היא ללא הסכמה והאופציה היחידה היא זו שפרושה בפני בית המשפט ולא בפני הנאשם".

אכן בית המשפט אינו נזקק לקבלת הסכמה המשוחרר בערובה לקביעת תנאי השחרור הנוספים והוא רשאי לקבוע תנאים ככל שימצא לנכון, "לרבות" אלה המפורטים בסעיף 48(א) לחוק המעיצרים.

נכון גם שהמשוחרר בערובה שה坦אים הנוספים שנקבעו אינם לרוחו או אינם מוסכמים עליו, רשאי לבחור שלא לשחרר ולהישאר במעצר, אך מרגע שבחר לשחרר לא עומדת לו עוד האופציה "להחליט" שתנאי השחרור שנקבעו אינם מקובלים עליו. ההוראות וה坦אים שקבע בית המשפט בהחלטת השחרור ניתנו על פי דין וככל מהוים "**הוראה חוקית**".

ג. **אם הגשת כתב אישום בעבירה של הפרת הוראה חוקית מעמידה את המשוחרר בערובה בסיכון כפול?**

לטענת ב"כ הנאשם ההחלהה להאשים את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית מעמידה אותו בסיכון כפול, שכן המענה המשפטי למצוב בו אדם מפר התנינה שבית המשפט קבע חלק מתנאי השחרור קבוע בחוק המעיצרים.

לצדיה של ההפרה קיימת סנקציה בחוק המעיצרים, המהווה חוק ספציפי, ולפיה "אם אדם מפר תנאי שחרור הוא נעצר".

ב"כ המאשימה בבקשתה לדוחות גם טענה זו של ההגנה, בהיותה, לטענתה, "**טענה שנייה מיסודה**", משנה טעמים:

האחד - חוק המעיצרים אינו קבוע באופן חד ממשמעו שמי שմפר את תנאי השחרור - הסנקציה הבלעדית היא מעצרו ומפנה להוראת סעיף 51 לחוק המעיצרים הקובעת את התוצאות האפשרות של הפרת תנאי השחרור.

השני - מעצר אינו מהווה סנקציה עונשית כלפי הנאשם אלא סנקציה מניעתית הרתעתית, כדי למנוע את סיכון לשלום הציבור.

על רקע הסיכון הכספי הוכר בחוק הישראלי ומצא ביטויו בסעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 שזו לשונו:

"אין דין אדם על מעשה שזכה או הורשע קודם לכך בשל עבירהubo...".

מדובר, אפוא, במצב משפטי בו מועמד אדם לדין פעמיים על אותה עבירה, בקשר לאותו מעשה על פי אותה מסכת עובדתית.

בעניינינו, הנאשם שוחרר בין היתר בתנאים להבטחת שלומה של המתלוונת נגדו, לאחר שבית המשפט נוכח, מן הסתם, כי קמה עילת מעצר של מסוכנות לאותה מתלוונת אך ניתן לאינה, למנעה או להפוגה בדרך של שחרור בתנאים שפגיעתם בחירותו פחותה, כהוראת החוקן בחוק המעיצרים.

משהפר לכוארה הנאשם את תנאי השחרור, שנועד להגן על בטחונה ושלומה של הנאשם, כמו הזכות להוראות על מעצרו כאמור מניעתי ולא סנקציה עונשית, כטענת ב"כ המאשימה. הגלגל חוזר אחורינית

לנקודת הפתיחה בה היה על בית המשפט לשקל האם הסיכון לביטחונה של המתלוונת מחייב את מעצרו של הנאשם או שמא ניתן לשקל גם חלופת מעצר.

לא מדובר, אפוא, בהעמדה לדין פגמיים בשל אותו מעשה עבירה ועל כן לא עומדת לנאשם ההגנה של "כבר הורשעת/**זכותי**", שבבסיסו עקרון "**הסיכון הכלול**".

D. אפליה באי העמדה לדין של המפקחת

טענה נוספת בפי באת כוח הנאשם נוגעת לקיומה של אפליה בהעמדתו לדין של הנאשם, בעוד המפקחת, אחוטו, לא הועמדה לדין על אי מילוי חובהה לפקח על הנאשם.

לטענת הנאשם, המפקחת לא התלווננה נגדו במשטרה מיד עם עדיבתו את ביתו, מקום חלופת המעצר.

בתגובהה לטענות ההגנה, טענה ב"כ המשימה כי אין מקום להשוואה ואין דין המפקחת - הערבה כדי המFOX - "הנערב".

על מנת שתישמע טענה של אפליה אסורה, על הטוען אותה להוכיח שמדובר במקרים ובנסיבות שווים לגבייהם ניתנו החלטות שונות.

כפי שציינתי לעיל, החלטת השחרור לא הוגשה כראיה לתיק, מכתב העrobotות עליו חתומה המפקחת ושהוגש כראיה, לא ברור מהם תנאי הערובה שהחלו עליה והאם במעשה הפרה תנאי מהתנאים שהוחלו עליה, בעוד שלבגי תנאי שחרורו של הנאשם, כפי שהם מנוסחים בכתב האישום, אין מחלוקת.

בהתנתק כל אלה אין בסיס ראוי להשוואה בין מעשיו של הנאשם למעשה של הנאשם ולא ניתן לקבוע כי המשימה נהגה ביחס של איפה ואיפה באי העמדת המפקחת לדין.

על כן גם דין טענה זו להידחות.

ה. אי קיום נחיי המשטרה והנחיות הייעץ המשפטי לממשלה

טענה נוספת העלתה ב"כ הנאשם והוא נוגעת לנחיי המשטרה שעוניים " **הפרת הוראה חוקית חקירה**

והעמדה לדין, בהם נקבעה, בסעיף 3(א), הנחיתות נוהל כדלקמן:

"לא תפתח חקירה פלילתית בגין הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287, כאשר מעשה הפרה מהוות עבירה לפי הוראת חוק אחרת, כאשר ניתן לאכוף את ביצוע הצו באמצעות סעיף 6 [הכוונה לסעיף 6 לפકודת ביזון בית משפט - ה.ב.], או כאשר מצויה בחוק תרופה אחרת להפרה".

לטענתה לא קיימה המאשימה את הנהלים האמורים בעת שהחלטתה על הגשת כתב האישום נגד הנאשם.

בטיעוניה ביקשה באת כוח הנאשם לקבוע כי במקרה הנדון לא ניתן להגיש כתב אישום בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית מאחר שהנהלים "עמד בפני הסכנה" של מעוצר מיידי, שנקבע חלק מהתנאי שחררו.

בתגובהה טענה ב"כ המאשימה, כי נהלי המשטרה, שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם, אינם רלוונטיים במקרה נשוא תיק זה, שכן לא התמלאו התנאים הקבועים בהנחה, הפוטרים מהגשת כתב אישום בעבירה של הפרת הוראה חוקית - בהינתן שימושה של הפרת תנאי שחרור אינו מהוות עבירה לפי הוראת חוק אחרת, לא ניתן לאכוף את הצו באמצעות סעיף 6 לפקודת ביזון בית המשפט ואין בחוק תרופה אחרת להפרה.

נבחן, אפוא, האם תנאי מהתנאים הקבועים בנוול חל במקרה של הפרת תנאי שחרור.

אם מעשה הפרה מהוות עבירה לפי הוראת חוק אחרת?

סעיף 3(ב) לנוהלים קובע כי "ככל אם קיימת עבירה מיוחדת בגין הפרת צו מנהלי מסוים, תיק החקירה יפתח בגין אותה עבירה ולא בגין הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287".

בנוול מתוארות שתי דוגמאות: הפרת צו הפסקת בניה מנהלי והפרת צו לסגירת עסק לממכר משקאות חריפים. בשתי הדוגמאות האמורות קיימות עבירות מיוחדות בגין הפרת הצו המנהלי מסוים.

לא כך במקרה שלפנינו. אין עבירה ספציפית להפרת תנאי שחרור בערובה, אף לא בחוק המעוצרים.

כפי שכבר קבעתי לעיל, חוק המעוצרים קובע סנקציה מניעתית, אך לא עונשית, ואף היא אינה מגולמת במסגרת עבירה הכרוכה בהפרת תנאי השחרור.

אם ניתן לאכוף את ביצוע הצו באמצעות סעיף 6 לפקודת ביזון בין משפט?

בעניין זה מפרט סעיף 3(ג) לנוהל כי יש להבחן בין צו שאינו ניתן לאכיפה לבין צו שניית לאכיפה.

זו שאינו ניתן לאכיפה הוא צו שבירעו בלתי אפשרי עוד או בלתי מעשי. במקרה זהה, אכיפת הצו בעtid באמצעות סעיף 6 לא תרפא את הפרתו בעבר, אשר נסתימה זה מכבר, **ולכן הפרת הצו מהווה עבירה על סעיף 287.**

זו הנitin לאכיפה הינו צו שטרם בוצע וכן צו שהופר אך ניתן להסביר את המצב לקדמותו. במקרה זהה ניתן לאכוף את הצו באמצעות סעיף 6 **ולכן אין לפתח בחקירה בגין עבירה על סעיף 287.**

בעניינו מדובר במקרה. את הפרת הצו - אי קיום תנאי השחרור - לא ניתן לאכוף באמצעות סעיף 6 ולא ניתן להסביר את המצב לקדמותו. אף אם ישוב הנאשם למעצר בית אחותו, ההפרה של תנאי השחרור אינה מתאينة ולא יהיה בכך כדי לרפא את הפרת הצו בעבר, אשר נסתימה זה מכבר.

אם מציה בחוק תרופה אחרת להפרה?

סעיף 3(ד) לנחים מתייחס לחיריג נוספת בעטיו אין לפתח בחקירה פלילתית בגין הפרת הוראה חוקית והוא כאשר ישנן הוראות מסדיירות את התורפות להפרת צו שניתן על ידי בית המשפט במסגרת הליך ההתדיינות בפנים.

הנהל מפרט דוגמא אחת למצב בו את התורפה להפרת הצו ניתן למצוא בהסדר חקיקתי ספציפי.

הדוגמה מתייחסת לקרה של אי יכולות לגילוי מסמכים. התורפה להפרת הוראה חוקית זו מציה בתקינה 122 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, הקובעת כי התוצאה של אי קיום צו זה הינה מחיקת התביעה או כתוב ההגנה (לפי העניין).

לפיכך נקבע כי במקרה זהה, אף שלכאורה מתקיימים יסודות העבירה של הפרת הוראה חוקית, יש לנתקוט בדרך הקבועה בתקינה 122 ולעשות שימוש בתורפה המצוייה בתקינה זו ואין לפתח בחקירה פלילתית, אלא אם כן עולה מנסיבות האירוע עבירה אחרת.

אם ניתן לטעון כי במקרה שלפניינו מציה בחוק תרופה אחרת להפרה בדמות הסנקציה של מעצר על פי חוק המעיצרים ולפיכך על פי נהלי המשטרה אין לפתח בחקירה פלילתית?

domini כי בשונה מהדוגמה המוזכרת הנהל, בה מדובר "בתורפה" שאינה נתונה לשיקול דעת בית המשפט, החיב להפעילה נגד בעל הדין שאינו מקיים את הצו השיפוטי, תוצאות הפרת תנאי שחרור בערובה, הקבועות בסעיף 51 לחוק המעיצרים, נתונות לשיקול דעת בית המשפט והוא " רשאי" להורות על חילוץ הערבות או על מעצרו או על שחרורו בערובה של מפר הצו.

המסקנה המתבקש מהבינה זו היא שמנשי הנויל לא התקונו להכליל בין החרים לגניית התלונה בגין אי קיום צו משפט או מנהלי, מהעליה ש"אין אשמה פלילתית", את המקרים של הפרת תנאי שחרור, למשל מצויה בחוק תרופה אחרת מחייבת להפרת הוראה החוקית.

על אבחנה זו עמדה גם כב' השופט עינת רון בת.פ. 14-01-58650, מ"י נ. פלקה שם קבעה בזו הלשון:

"**אין בנסיבות תרופה אחרת להפרה פרט להליך הפלילי שנפתח כנגד הנאשם. זאת בגין**
להפרה המתיחס במשפט האזרחי או המנהלי אשר בוגינה קיימים סעד של החזרת המצב
לקדמותו [...] סעיף 287(א) לחוק הוא הסעיף היחיד החל על הפרת תנאי שחרור בערובה.
למעלה מן הצורך לציין כי אין בקיומה של סמכות בית המשפט להורות על מעצר או שחרור
בתנאים מגבלים מסוימים כדי לשולח את סמכות המשימה להעמיד לדין בגין אותו מעשה"

6. ב"כ הנאשם ביקשה לתמוך טיעוניה בשני מקורות, האחד הכרעת דין שנייתה ע"י כב' השופט מוקי לנידן בת.פ 11-01-1819, מ"י נ. רון שבאי (פורסם בנבו) והשני מאמר מקיים שכתב ע"י עו"ד משה סרגוביץ הנושא את הcotrtleת "אם הפרת תנאי שחרור בערובה מהוועה עבירה של הפרת הוראה חוקית".

עיוון בשני מקורות אלה אינו מותיר עוד מקום לספק כי דין הבקשה, למחייבת כתוב האישום, מהטעמים שפורטו עד כה - להידחות.

הכרעת דין של כב' השופט לנידן אינה יכולה להוועיל לעניינו של הנאשם, שכן, כאמור בתגובה המשימה, בית המשפט שם עשה אבחנה בין הפרת תנאי המצת ערובה לבין הפרת תנאי שחרור. בעוד שלענין אי הפקדת ערובה קבע שאין בכך כדי להוועה עבירה על פי סעיף 287 לחוק העונשין, קבע כי הפרת תנאי שחרור אחרים מהווים גם מהוועה עבירה וכלשונו:

"**כל תנאי שהוועה עליו בבית המשפט, במסגרת תנאי השחרור על פי סעיף 48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") הוא**
הוראה חוקית שהפרטה מהוועה עבירה [...] תנאי שחרור, כמווגדר בסעיפים 42 (לגביו קצין
מנונה) ו-48 לחוק המעצרים (לגביו סמכות בית משפט) הם תנאים שנועדו להבטיח את
תכלית המעצר [...] הערובה אינה תנאי שחרור [...] הבדיקה זו בין תנאי
שחרור מתחייבת גם מהוועי המהוות ביניהם לגבי חופש הבחירה: תנאי השחרור הם תנאים
שעמידה בהם נתונה לשלית החשוד ולבחרתו. לכן, הגיוני לקבוע כי הפרטם מהוועה
UBEIRA; לעומת זאת, ערובה לוקחת כאחד השיקולים את יכולתו של החשוד, אך גם
שיקולים אחרים, כגון מהות העבירה, המידע שבידי התביעה ועוד [...] היעלה על הדעת
לייצור עבירה פלילתית שאינה תלואה באפשרות האדם להימנע ממנה?"

מאמרו של עו"ד סרגוביץ מתיחס לכל הטענות שהוועלו על ידי ב"כ הנאשם, מתוך הנחה שאין הלהקה מחייבת של

בית המשפט העליון בסוגיה של העמדה לדין פלילי של מפרי תנאי שחרור בעבירה של הפרת הוראה חוקית על פעי סעיף 287 לחוק העונשין, כשהוא מתייחס לקביעת הרכב בבש"פ 3611/93, פרץ נ. מ"י (להלן: "פסק"ד פרץ), ככל אמרת אגב.

לאvr ראה כב' השופט מצא ברע"פ 3395/00, גורי נ. מ"י, את החלטת הרכב בפסק"ד פרץ, כאשר ציינו כי מדובר בקביעה מפורשת ולא קביעה באמרת אגב.

עיוון בפסק"ד פרץ מלמד כי אמנים עד שבא הרכב לדין בערעור שוחרר העורר ומדובר למעשה בדיון תאורתו, אך בית המשפט מצא כי **"משמעותו הובאו הסוגיות שבמחלוקה לדין בפניינו, נראה היה שיש טעם עקרוני והלכתי להתייחס לסוגיות שעלו לדין לגוף ולפסקון בהן"**, כאשר הנסיבות שעלו לדין היתה כיצד יש לנוהג בנאים אשר הפר את תנאי השחרור.

לאחר שבית המשפט מנתה את האפשרויות השונות, העומדות בפני הגורמים המוסמכים, לנוהג למי שהפר את תנאי השחרור קובע כב' השופט לוין, בהסכמה השופטים ת. אור ו. חשיין כי **"מעבר לכך - הפרת תנאי השחרור יכול להיות עילה להעמדת הנאשם לדין פלילי על פי סעיף 287 לחוק העונשין תשל"ג-1977,** משום שהפר הוראה שניתנה כשרה מאת בית משפט, אך זאת לצד ובנוסף לצעדים הנ"ל שניתנו לנΚוט **בהם על פי חוק סדר הדין הנ"ל".**

אמרת כב' השופט ד. בייניש בבש"פ 3313/00, ביאטרה נ. מ"י הינה בבחינת אמרת אגב, תוך אימוץ החלטה שניתנה ע"י כב' בית המשפט דלמטה, על דרך של קל וחומר, היא אינה מתמודדת עם ההלכה המפורשת שנקבעה בפסק"ד פרץ ולא באה לשנותה או להרarr אחריה.

.7. טענה אחת רואה להישמע בכל זאת והוא הטענה של הגנה מן הצדק.

לטעמי האכסניה המתאימה לבחינת שאלת העמדה לדין בעבירה של הפרת הוראה חוקית בשל הפרת תנאי שחרור בערובה היא הדוקטורינה של הגנה מן הצדק. במסגרת דוקטורינה זו יש חשיבות לבחינת נסיבות המקרא ה konkreti שבו עסקין והפגיעה בנאים הקונקרטי שבפניו.

במאמרו התייחס עו"ד סרגוביץ לאפשרות ביטול כתוב אישום שהוגש, עפ"י סעיף 287 לחוק העונשין בגין הפרת תנאי שחרור בערובה, מכוח הדוקטורינה של הגנה מן הצדק וכן באו הדברים לידי ביטוי במאמר:

"כלל, מקרא בו משוחרר בערובה נוצר עד לתום ההליכים נגדו עקב הפרת תנאי השחרור - ובמקביל מוגש נגדו אישום בגין הפרת הוראה חוקית, יש בו משום פגעה מהותית בתחשות הצדק וההגינות המשפטית."

יתכן שאף במקרים בהם המשוחרר בערובה לא נוצר ממש אלא שחרותו רק הוגבלה באופן משמעותי בעקבות ההפלה, כגון במקרים בהם הושם המפר במעצר בבית מלא, ובמקביל הוגש נגדו אישום בהפרת הוראה חוקית, יש בהם כדי לקיים אותה פגעה מהותית

בעקרונות של צדק והגינות משפטית הנדרשת לשם הקמתה של הגנה מן הצדק. [...] העמדתו לדין של משוחרר בערובה בעבירות הפרת הוראה חוקית היכן שכבר שילם מחיר כבד בחירותו עקב אותה הפה ממש, יש בה משום תחשוה לא צודקת של התעمرות ורדיפה"

גם הפסיקה התייחסה לאפשרות לביטול כתוב האישום מכוח טענת הגנה מן הצדק.

בע"פ (מחוזי ת"א) 70051/06, מ"י נ. אריאל נהרי התעוררה שאלה דומה, כשהמדובר הדיון הגשת כתוב אישום על הפרת הוראה חוקית, עפ"י סעיף 287 לחוק העונשין, נגד מי שלא התיעצב לריצויו עונש המאסר בעבודות שירות, שהומרו למאסר בפועל.

לא הייתה מחלוקת בין סגן כב' השופטת דבורה ברלינר (כתוארה אז) לבין כב' השופטת יהודית שבח כי במקרה כגון זה שהובא בפניהן יכול בית המשפט להידרש לטענה של הגנה מן הצדק.

שתי השופטות הנכבדות היו חולקות רק בשאלת "ישומה של הדוקטרינה במקרה שלפניהן, כאשר כב' השופטת ברלינר הדגישה כי "כאשר מדובר בהגנה מן הצדק כבסיס למחיקת כתוב אישום, עצמת הפגיעה בחוש הצדק היא אחת מאמות המידה שיבחנו [...]"

הלכה פסוכה היא כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק "עשה במקרים חריגים ביותר, במקרים בהם תחשות הצדק האוניברסלי נפגעת".

בכל מקרה שאלת זו תבחן לגופו של כל מקרה על פי נסיבותו ועל פי התשתית הראיתית שתונח בפני בית המשפט ושיש בה כדי להקים את הטענה של הגנה מן הצדק, בשל פגעה מהותית בתחשות הצדק והגינות המשפטית.

בעניינו לא הונחה כל תשתיית ראייתית לקיומה של פגעה מהותית בתחשות הצדק והגינות המשפטית בהגשת כתוב האישום נגד הנאשם.

לא הוכחו אלו הליכים נוספים נגד הנאשם בגין הפרת תנאי השחרור ומה היו תוצאותיהם.

מלבד אמירה כללית של הנאשם לפיה לאחר שהתייעצב בתקנת המשטרת והודיע שאין יודע מה לעשות ואין לו لأن לכת, הוביל לבית המעצר ابو כביר ולמחרת בובוקר לדין בבית המשפט. לא הובאה כל ראייה למהות ההליך שהתקיים בפני בית המשפט, האם הוגשה בקשה למעצרו של הנאשם עקב ההפה, או לפגיעה אחרת בחירותו, או לחייבת העורבה הכספית שהפקיד, האם הורעו תנאי שחרורו עקב ההפה או שמא הווקלו. ניתן רק להעיר שהנאים לא נעצר בעקבות הפהת תנאי השחרור מעצם העובדה שלכל הדיונים, כמעט לשינה

האחרונה שהתקיימה בחודש אוקטובר 2014, התייצב כמשוחרר.

בנסיבות אלה, לא קמה לנאים גם טענה של הגנה מן הצדק.

8. **לסיום**, דין כל טענות ההגנה, שהועלו במסגרת הבקשה לbijtrol כתוב האישום, להידחות, מהטעמים שפורטו בהרחבה לעיל.

אשר על כן אני דוחה את בקשה ההגנה לbijtrol כתוב האישום.

ניתנה היום, ז' בטבת תשע"ה, 29 דצמבר 2014, בהעדך
הצדדים.